

mig, at man ikke ret har set paa denne Skrivelses Indhold, og endnu mindre ret betænkt, i hvilken Anledning denne Skrivelse fremkom. Jeg tror ikke, at noget Menneſte tør paaſtaa, at der i denne min Svarſkrivelse er givet nogetſomhelſt Tilſagn om en Garanti for 350,000 Rd. pr. Mil, og der var ikke nogenſomhelſt fornuftig Grund for mig til at give en ſaadan Garanti, thi der var ſlet ikke ſpurgt derom. Det Spørgſmaal, der blev ſtillet mig, var: Hvorvidt kan der, naar den Overſlagsſum, ſom bliver at approbere af Regjeringen, maatte overſtige de 350,000 Rd. pr. Banemil, for hvilken der er hjemlet Rentegaranti, udftebes ugaranterede Aktier? Derpaa er der ſamme Dag — og jeg beder de Herrer vel lægge Mærke dertil, idet Spørgſmaalet er gjentaget — fuldſtændig korrekt blevet ſvaret: Der kan gives Garanti for 350,000 Rd. pr. Mil, ſaaledes ſom Loven hjemler det, for ſaa vidt der dannes en Forſtærkningsfond, thi uden denne kan der kun garanteres for det halve Beløb og ſelvſølgelig med den Begrændſning, at Banens hele Indtægt bliver forlods at anvende til Dækning af de garanterede Aktier. Der var aldeles ikke ſpurgt om, hvorvidt der kunde gives Rentegaranti for 350,000 Rd. pr. Mil for hele Banens Længde, og der kunde heller ikke være ſpurgt derom, thi jeg beder ærede Medlemmer lægge vel Mærke til, at Spørgſmaalet var fremkommet fra den Mand, der havde indgivet Andragendet om Konceſſion og indgivet det i Genhold til den Lov, der gaar, ud paa, at der kan gives Bemyndigelse til at bygge en bredſporet Bane fra Kjøbenhavn over Frederikſund—Holbæc til Kallundborg mod en Rentegaranti af 2 pCt. af 3,700,000 Rd.; det ſtaar ligefrem at læſe i den Skrivelse, ſom jeg har tilladt mig at tilſtille det ærede Finantsudvalg. Jeg kunde alſaa ikke let tænke mig Muligheden af, at man i en Foreſpørgſel om en ganſke anden Ting, ved at indſkyde en relativ Sætning, ſkulde kræve en Udtalelſe af Indenrigsminiſteren om, at han gjennem denne relative Sætning forandrede hele det Grundlag, hvorpaa Forhandlingen hidtil var ført, og jeg er ſaa heldig i dette Dieblik at kunne henviſe til Hr. Suels Skrivelse, ſom er forelagt Thinget, thi

deri vedgaar han ſelv, at der ikke var Spørgſmaal om Andet end Garanti for 350,000 Rd. pr. Mil ſektionsviſ, og at Loven hjemler en ſaadan Garanti, derom er der ikke den allerſjerneste Tvivl. Jeg tror alſaa ikke, at man med nogen Ret kan paaſtaa, at Indenrigsminiſteren i ſin Skrivelse af 17de Marts 1871 ſkulde have givet et Tilſagn om Konceſſion med en Rentegaranti for 350,000 Rd. pr. Mil for Banens hele Længde, og jeg kan ikke tilbageholde den Bemærkning ligeoverfor de Reſultater, ſom man har villet udbrage af denne Skrivelse, at, er der virkelig dannet et Konſortium paa dette Grundlag, ſaa er det letſindig dannet, thi der har ikke foreligget nogen tilſtræffeligt Udtalelſe om, hvilken endelig Garanti der kunde blive Spørgſmaal om fra Regjeringens Side; tværtimod. Dette Konſortium maa alſaa være dannet paa det Andragende, ſom de Vedkommende ſelv havde indgivet, og ſom gik ud paa en Garanti for 2 pCt. af 3,700,000 Rd. Alt, hvad man i den Henſeende kan bebreide mig, er maaffe dette, at jeg ikke har været forſigtig nok i Udfattelſen af min Skrivelse; men her beder jeg de ærede Herrer huſke paa, at det var af ren Velvillie ligeoverfor de Herrer Andragere, ſom ſatte ſtor Pris paa hurtig at faae Svar, at jeg expederede dette ſamme Dag, ſom deres Andragende var indkommet. Derimod ſkal jeg indrømme, at det Spørgſmaal kan være noget tvivlsomt, hvorvidt Regjeringen overhovedet var bemyndiget til at give Konceſſion paa en Bane, hvis Anlægs kapital blev 4,100,000 Rd. — det ſkal jeg ikke fragaa; men Grunden, hvorfor det ſkete, var, fordi man maatte erkjende, at naar Talen var om en bredſporet Bane, til hvilken der endda ſtilleds den Forbring fra Krigsminiſteriets Side, at den ſkulde være forſynet paa en beſtemt Maade med Undvigefpor, ſaa var det en meget ſvag Garanti, naar den kun kom til at gjælde for 3,700,000 Rd., og man troede derfor at kunne ſtrække ſig ſaa vidt, at man gav det Halve af den Garanti, ſom det ſjællandſke Seſſkab havde Ret til at fordre for en Bane af ſamme Længde. Jeg indrømmer imidlertid, at her er et Punkt, hvor Regjeringen har handlet paa ſit eget Anſvar, og ſom den har